

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: **G. E.**, narozený dne X,
státní příslušnost Ruská federace,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha,

za účasti osoby

zúčastněné na řízení: **K. E.**, narozená dne X,
bytem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2024, č. j. OAM-10979-37/TP-2022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2024, č. j. OAM-10979-37/TP-2022, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, odporující základním principům a nerespektující práva žalobce zakotvená v mezinárodních smlouvách a v legislativě Evropské unie, zejména ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobyťová směrnice“). Žalobce dále považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný dostatečně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami. Žalobce zastával názor, že jeho trestnou činnost spáchanou ve Francii lze označit za narušení veřejného pořádku, avšak již nikoli automaticky za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl, že podle judikatury je závažným narušením veřejného pořádku jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, nicméně i v takovém případě je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Při úvahách o tom, zda za závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců lze pokládat konkrétní trestnou činnost žadatele o povolení k trvalému pobytu, musí být zohledněno, jaká doba od spáchání trestných činů uplynula a zda držitel povolení k trvalému pobytu od té doby vedl řádný život. Žalobce upozornil, že Nejvyšší správní soud a Evropský soud pro lidská práva kladou ve své judikatuře důraz na závažnost trestné činnosti, aktuálnost a skutečnost hrozby pro veřejný pořádek ze strany cizince.
3. Žalobce zastával názor, že k aplikaci § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nepostačuje skutečnost, že se před více než šesti lety dopustil ve Francii trestné činnosti a narušil veřejný pořádek, nýbrž je nutné zkoumat závažnost a aktuálnost tohoto jednání a zda žalobce vzhledem k uplynutí času od spáchání trestné činnosti a informacím shromážděným o jeho chování představuje i v současnosti aktuální a důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek. Dále je nutno přihlídnout rovněž ke skutečnosti, že k trestné činnosti žalobce došlo mimo území České republiky. Žalobce s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, uvedl, že důvodnost a aktuálnost nebezpečí nelze dovozovat jen z toho, že v minulosti spáchal trestný čin. Ze správního spisu a výše uložených trestů vyplývá, že se žalobce nedopustil zvlášť závažné trestné činnosti, neboť v prvním případě šlo o majetkovou trestnou činnost a v druhém případě o pouhý přečin, přičemž se jednalo toliko o excesy z jinak řádného života žalobce a reakci na brutální zacházení ze strany vězeňské služby. Žalobce pokračoval, že své trestné činnosti lituje, nikdy se jí již nedopustí. Poté již žalobce žádný trestný čin nespáchal, tím méně v České republice. Žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného o tom, že existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek v České republice. Nebezpečí pro veřejný pořádek není důvodné a aktuální. Žalobce proto zastával názor, že jeho trestná činnost není co do závažnosti takového charakteru, aby ji bylo možné označit za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Za neakceptovatelné považoval žalobce konstatování žalovaného, že nedoložil žádné legitimní příjmy, což zakládá důvody pro domněnku, že si své prostředky k obživě obstarává nelegálním způsobem, a proto je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

s ohledem na zdroj obživy zřejmé, že žalobce narušuje i nadále veřejný pořádek. Žalobce dále uvedl, že nikdy neodmítl odpovídat na otázky stran svých příjmů, zákon mu neukládá povinnost dokládat příjmy a výše uvedené zdůvodnění žalovaného nemůže obstát v testu zákonnosti, neboť je založeno pouze na domněnkách, nikoli na důkazech provedených v řízení.

4. Žalobce rovněž zastával názor, že napadené rozhodnutí není postaveno na individuálním posouzení jeho chování, a naopak je typickým příkladem generální prevence, která je ovšem dle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice zapovězena. Napadené rozhodnutí je proto v rozporu s pobytovou směrnicí. Žalobce dále připomněl, že z pobytové směrnice vyplývá povinnost správních orgánů rozhodujících o pobytových žádostech rodinných příslušníků občanů Evropské unie zvažovat okolnosti rodinného a soukromého života dotčených cizinců a jejich životní situace, je tedy nezbytné posoudit otázku přiměřenosti rozhodnutí. Žalobce připomněl, že pobývá na území České republiky se svou manželkou, občankou Evropské unie, konkrétně Polské republiky, a proto není pochybnost o tom, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Manželka žalobce má v České republice povolen přechodný pobyt občana Evropské unie a pracuje v mateřské škole. Žalobce zdůraznil, že s manželkou mají harmonický vztah a nadále spolu hodlají žít trvale na území České republiky. Žalobce dále uvedl, že účelem pobytové směrnice je usnadnit výkon základního a osobního práva svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Má-li být přitom právo všech občanů Evropské unie svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států vykonáváno v objektivně existujících podmínkách důstojnosti, je třeba je zaručit také jejich rodinným příslušníkům bez ohledu na jejich státní příslušnost. Žalobce pokračoval, že ustanovení pobytové směrnice nelze vykládat restriktivně a nesmějí být zbavena svého účinku.
5. Žalobce dále považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť stroze a formalisticky odkazuje na to, že žalobce může odejít do Ruska, a to aniž by se zabýval skutečností, že žalobce je zařazen do Schengenského informačního systému, a tedy mu nebude umožněn vstup na území Evropské unie. Jeho manželka přitom bude nadále žít na území České republiky, neudělením pobytu žalobci tedy dojde k fyzickému rozdělení manželů. Žalobce uzavřel, že žalovaný hodnotil otázku přiměřenosti pouze velmi povrchně, zjevné hrozící dopady zcela opomněl a nezabýval se souladem napadeného rozhodnutí se závaznými mezinárodními dokumenty, například Úmluvou o ochraně základních práv a svobod.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření popsal trestnou činnost žalobce spáchanou ve Francii a uvedl, že žalobce je v produktivním věku, neuvádí žádné zdravotní problémy a stejně jako se uživil v České republice, neměl by mít problém se svým návratem do Ruska, kde může i podnikat. Případně žalobce může zkusit pobývat v jiné zemi, neboť jej žalovaný nenutí k návratu do země původu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce pobývá na území České republiky nelegálně, neboť mu pravomocně nebyla prodloužena pobytová karta rodinného příslušníka občana Evropské unie a zároveň mu byla pravomocně zamítnuta žádost o trvalý pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žalovaný dále připomněl, že žalobce získal povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občanky České republiky, s níž se rozešel poté, co po návratu z vězení ve Francii zjistil, že má dotyčná kromě původních čtyř dětí další dvě s jiným partnerem, a navíc byla ve vězení. Žalobce poté uzavřel manželství s občankou Polské republiky, a tudíž je i nadále rodinným příslušníkem občana

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

Evropské unie. Žalovaný dále uvedl, že žalobce vypověděl, že oficiálně nepracuje, žije z toho, že kupuje a prodává auta, živnostenským oprávněním nedisponuje a jeho čistý měsíční příjem činí 1 500 – 2 000 EUR. Žalovaný doplnil, že žalobce v živnostenském rejstříku nikdy zapsán nebyl, nedisponuje tedy živnostenským oprávněním, není zaměstnán a nefiguruje ani v žádné obchodní společnosti. Žalovaný měl proto pochybnosti o legálnosti příjmů žalobce a případném zdanění takových příjmů. Žalobce i jeho manželka při výslechu uvedli, že si manželka žalobce hledá zaměstnání, přičemž až v podané žalobě je uvedeno, že pracuje v mateřské škole.

7. K argumentaci žalobce, že od spáchání trestné činnosti uplynula řada let, žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 7 Azs 110/2022-26, a ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33. Žalovaný dále uvedl, že doklad o prostředcích k pobytu není náležitostí žádosti o trvalý pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie, ovšem v kontextu posuzování případného narušení veřejného pořádku je zdroj obživy žalobce jednou z indicií. Žalovaný zdůraznil, že pečlivě zvážil rizika spojená s osobou žalobce a jeho stylem života, která by se mohla objevit v budoucnu, přičemž nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku může za určitých okolností spočívat i v neuspořádaných rodinných poměrech žalobce či v jeho zdrojích obživy, pracovních a obchodních vztazích. Žalovaný pokračoval, že při posuzování, zda žalobce může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, je s ohledem na povahu trestné činnosti třeba obezřetnosti a jisté míry předběžné opatrnosti, přičemž Česká republika má právo od cizinců s úmyslem dlouhodobě pobývat na jejím území, vyžadovat patřičný respekt ke svému právnímu řádu. Žalovaný dále uvedl, že v kontextu posuzování případného narušení veřejného pořádku je zdroj obživy žalobce jednou z indicií. Žalovaný pečlivě zvážil rizika spojená s osobou žalobce a jeho stylem života, která by se mohla objevit v budoucnu. Nebezpečí může za určitých okolností spočívat ve zdrojích obživy žalobce. Žalovaný upozornil na skutečnost, že i pobytová směrnice pracuje s pojmem „dostatečné prostředky“, aby se po dobu jejich pobytu nestali zátěží pro systém sociální pomoci hostitelského členského státu. Pobytová směrnice nestanoví přesnou částku těchto „dostatečných prostředků“, avšak je nutné je vždy posuzovat v kontextu osobních poměrů dotyčné osoby. Žalovaný v případě žalobce nezpochybnil výši či zdroje jeho příjmů, ovšem měl pochybnosti o legálnosti těchto příjmů a jejich případném zdanění, neboť žalobce nemá zaměstnání, není podnikatelem, není zapsán v obchodním ani živnostenském rejstříku. Žalobce figuruje pouze v Schengenském informačním systému jako recidivista zařazený do tohoto systému Francouzskou republikou.
8. Žalovaný dále uvedl, že žalobce měl dostatek času, aby od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí si v zemi původu, případně v Polské republice společně s manželkou vybudoval zázemí, neboť si již ve vězení ve Francii měl uvědomit případné důsledky svého nezákonného jednání. Žalovaný připomněl, že žalobci mohou alespoň na začátek pomoci jeho příbuzní v Rusku, žalobce se navíc narodil v Arménské republice a dle výpovědi své manželky má příbuzné i v této zemi. Žalovaný proto dovodil, že žalobce má hned několik možností, kam může vycestovat z území České republiky. Žalovaný dále připomněl, že stran žalobcových vazeb na území České republiky vycházel z provedeného výslechu žalobce a jeho manželky. Žalovaný uvedl, že řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie je řízením o žádosti, je tedy plně na žadateli předkládat důkazy a návrhy na podporu svých tvrzení tak, aby správní orgán řádně zjistil skutkový stav věci. Žalovaný podle svého názoru vycházel ze všech jemu dostupných informací a další aktivita již byla plně na straně žalobce. K zjišťování stavu věci žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2022, č. j. 3 Azs 211/2022-34, a uvedl, že napadené rozhodnutí řádně odůvodnil, posoudil veškeré zákonné skutečnosti a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

vycházel ze skutečností zjištěných při výslechu žalobce a jeho manželky. Žalovaný rovněž zastával názor, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené vzhledem k žalobcově manželce, která se může navrátit do Polské republiky či následovat žalobce do Ruska. Žalovaný zdůraznil, že si je vědom čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a potřeby posuzovat dopad do soukromého a rodinného života cizince. V případě žalobce ovšem žalovaný konstatoval, že žalobce má bohatou trestní minulost, na území České republiky nadále neoprávněně pobývá, a proto i nadále představuje aktuální ohrožení veřejného pořádku. Podle názoru žalovaného nejsou u žalobce dány okolnosti svědčící o tom, že do budoucna u něj podobné jednání nehrozí. Z okolností spáchání trestné činnosti a nejasností ohledně zdrojů finančních prostředků žalobce dovedl žalovaný, že žalobce i nadále představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. Žalovaný rovněž připomněl, že povolení k trvalému pobytu je nejvyšším pobytovým statutem na území České republiky, tudíž jsou na žadatele kladeny vysoké nároky. Je totiž ve veřejném zájmu, aby se na území nenacházeli cizinci soustavně narušující veřejný pořádek a čerpali tak z bonusů povolení k trvalému pobytu. Žalovaný závěrem svého vyjádření soudu navrhl zamítnutí žaloby.

9. Žalovaný v doplnění vyjádření k žalobě ze dne 5. 4. 2024 uvedl, že žalobce byl opětovně zadržen na území Francie, kde má platné soudní vyhoštění až do roku 2026. Ze sdělení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2. 4. 2024 vyplývá, že žalobce byl zadržen na území Francie a Policie České republiky žádosti francouzského ministerstva vnitra o převzetí žalobce nevyhověla, neboť žalobce již na území České republiky nemá povolený trvalý pobyt. Žalovaný uvedl, že namísto opuštění republiky zde žalobce pravděpodobně i nadále neoprávněně pobývá, nerespektuje právní předpisy České republiky, a i nadále představuje aktuální ohrožení veřejného pořádku. Podle názoru žalovaného nejsou u žalobce dány významné skutečnosti svědčící o tom, že podobné jednání u něj již do budoucna nehrozí. Žalovaný na základě žalobcovy trestné činnosti a nejasných příjmů nadále zastával názor, že žalobce představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

10. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že žádá o přezkoumání a změnu rozhodnutí ve prospěch jejího manžela. Zdůraznila, že žalobce miluje a nedovede si představit život bez něj, na druhou stranu coby občanka Evropské unie, konkrétně Polska, nemůže odcestovat do Ruska za žalobcem, neboť by se tam cítila v ohrožení. Osoba zúčastněná na řízení dále uvedla, že v České republice má pobyt již deset let, řádně pracuje jako uklízečka v mateřské škole a se žalobcem doufají nadále ve šťastný a řádný život v České republice.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce a žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce požádal dne 27. 6. 2022 o povolení k trvalému pobytu občana třetího státu, který je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Součástí správního spisu je sdělení Policejního prezidia České republiky, Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci, z něhož vyplývá, že dle informace centrály SIRENE Francie byl žalobce vložen do Schengenského informačního systému pro spáchání několika trestných činů včetně krádeže, podílnictví, neoprávněného užívání platebního prostředku, únosu a útoku na policistu. Součástí správního spisu je i rozsudek trestního soudu v Le Mans ze dne 10. 9. 2018, sp. zn. 1451/18, kterým byl žalobce odsouzen k vězení v délce osmnácti měsíců a zabavení zadržených věcí, a to za recidivu krádeže se zničením nebo poškozením, recidivu podvodu, uvedení nepravdivého údaje ve správním dokumentu a používání nepravého správního dokumentu. Ze zmíněného rozsudku vyplývá, že žalobce v srpnu 2018 na území Francie odcizil různé movité předměty, zejména pak palivovou kartu, čímž způsobil újmu společnosti Lynconyl. Tohoto jednání se dopustil opakovaně, jelikož byl za podobné skutky odsouzen na území Francie již v dubnu 2018. Dále pak učinil podvodné kroky, když palivovou kartu celkem 22x použil na benzinové stanici v celkové částce 10 472 EUR, a to rovněž za situace zákonné recidivy, kdy byl za podobné skutky odsouzen na území Francie již v dubnu 2018. V období od června 2018 do září 2018 pak padělal litevské doklady totožnosti a tento doklad použil ke koupi vozidla Citroën C8. Ve stejném období pak padělal osvědčení o převodu tohoto vozidla a použil padělaný doklad během vyhotovení záznamu o dopravní nehodě. V září 2018 pak odcizil dvě bankovní karty k újmě společnosti Renault Clôture, a to za situace zákonné recidivy, neboť byl za podobné skutky odsouzen na území Francie již v dubnu 2018. Ve stejném období dále použil 2x palivovou kartu společnosti ESPACS v částce 78,18 EUR a 72,23 EUR, a to rovněž za situace zákonné recidivy, kdy byl za podobné skutky odsouzen na území Francie již v dubnu 2018.
15. Dalším rozsudkem trestního soudu v Le Mans ze dne 29. 1. 2020, sp. zn. 119/20, byl žalobce odsouzen k vězení v délce jednoho měsíce, a to pro urážku veřejného činitele. Ze zmíněného rozsudku vyplývá, že žalobce urazil v dubnu 2019 důstojnost nebo úctu příslušníka vězeňské služby při výkonu jeho funkce, když prohlásil: „*Zkurvysyne. Jdi si ojetbat své kumpány. Rozbiju ti držku, jdi si ojetbat svou matku. Ty psí synu*“.
16. Policejní prezidium České republiky sdělilo dne 2. 5. 2023 žalovanému, že cestou SIRENE Francie obdrželi odpověď, že žalobce má na základě rozhodnutí soudu v Le Mans platné vyhoštění od 10. 9. 2023 do 10. 9. 2028, a to v souvislosti s trestnými činy krádež se škodou na majetku, podvod, padělání dokumentů a použití padělaných dokumentů. Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje sdělilo dne 23. 2. 2023 na výzvu žalovanému, že při šetření na adrese nebyli žalobce ani jeho manželka zastíženi, zvonek i poštovní schránka byly označeny. Soused žalobce i jeho manželku poznal podle fotografií a uvedl, že spolu žijí na uvedené adrese. Policejní prezidium České republiky sdělilo dne 5. 5. 2023, že žalobce byl z vězení na území Francie puštěn dne 18. 2. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

17. Při výslechu dne 27. 7. 2023 žalobce vypověděl, že bydlí v České republice osmým rokem, končí mu dočasný pobyt a chtěl by mít trvalý. Žalobce vyjádřil své přání žít a pracovat v České republice. Žalobce přijel do České republiky někdy v letech 2015-2016, protože měl vztah s občankou České republiky, paní A. H., v roce 2016 podal žádost o přechodný pobyt. Žalobce uvedl, že možné nepřesnosti v jeho výpovědi jsou dány problémy s pamětí, nikoli úmyslem lhát. V roce 2021 se žalobce s A. H. rozešel. V roce 2016 potkal žalobce svou současnou manželku, ale byla provdaná. V roce 2021 uslyšel, že se rozvedla, začali spolu vztah a žalobce za ní jezdil do Polska. V září 2021 jí požádal o ruku a vzali se dne 4. 12. 2021. Žalobce uvedl, že do roku 2018 pobýval v Praze, poté byl ve Francii, kde měl nějaké potíže a vrátil se v roce 2021. Žalobce z rodinných důvodů často jezdí do Ruska. Žalobce připustil, že se ve Francii dopustil trestné činnosti, konkrétně krádeže a únosu a v roce 2021 byl propuštěn pro dobré chování. Vyhoštění z Francie má žalobce na deset let a už se tam nikdy neplánuje vrátit. Žalobce uvedl, že oficiálně nepracuje, finanční prostředky získává nákupem a prodejem aut. Dostane ojeté auto z Francie, opraví ho a poté prodává. Živnostenské oprávnění žalobce nemá a na pracovní smlouvu nepracuje, protože nemůže pracovat na vízum, které má v pase a s ruským pasem jej nikdo nezaměstná. Děti žalobce nemá, jeho manželka má dceru, žalobce s manželkou se snaží o dítě, ale zatím se jim to ze zdravotních důvodů nedaří. Žalobcova manželka v České republice nepracuje, živí ji žalobce. Žalobce trpí bolestmi hlavy a vysokým krevním tlakem, v České republice nemá žádné závazky. Žalobce uvedl, že chce mít povolení k pobytu, aby zde mohl mít svůj autobazar, podnikat a udělat si živnostenský list. Při výslechu dne 27. 7. 2023 manželka žalobce uvedla, že ví, že žalobce „něco“ spáchal ve Francii, ale neznala podrobnosti. Manželka žalobce shodně jako žalobce popsala okolnosti jejich vztahu a žalobcovu výdělečnou činnost. Manželka žalobce uvedla, že společný účet u banky nemají, žalobce jí poskytuje finanční obnos a občas jí půjčí kartu do bankomatu. Manželka žalobce uvedla, že nepracuje, ale chtěla by a aktivně se o práci uchází. Manželka žalobce uvedla, že si přejí dítě, ona má problém otěhotnět, a proto se léčí. Žalobce dne 4. 9. 2023 nahlédl do spisového materiálu a uvedl, že se k podkladům chce vyjádřit. Žalobce tak nicméně neučinil a žalovaný následně vydal žalobou napadené rozhodnutí.
18. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval ve skutečnosti, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, otázku přiměřenosti hodnotil povrchně a nezabýval se skutečností, že žalobce bude rozdělen od své manželky, neboť mu v důsledku zařazení do Schengenského informačního systému nebude umožněn vstup na území Evropské unie.
19. Soud nejprve připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný se otázkou přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce zabýval na str. 6-7 napadeného rozhodnutí, kde citoval rozhodnou právní úpravu, judikaturu a popsal rodinný život žalobce tak, jak byl během správního řízení zjištěn. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nemá na území České republiky vytvořeny silné vazby, může se bez překážek opět integrovat do domovského státu a napadeným rozhodnutím nebude do jeho soukromého a rodinného života téměř Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

zasaženo, natož pak mimořádně závažně, přičemž tento závěr přesvědčivě odůvodnil. K námitkám žalobce soud dále uvádí, že žalovaný si nepochybně byl vědom skutečnosti, že žalobce je zařazen do Schengenského informačního systému. Zároveň však žalovaný uvedl, že žalobce není v důsledku zamítnutí žádosti o trvalý pobyt povinen vycestovat z území České republiky, neboť podal žádost o prodloužení doby platnosti pobytové karty. Žalovaný proto podle názoru soudu požadavkům kladeným na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí dostál, neboť z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel a jak o nich uvažil. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Soud k námitce nepřezkoumatelnosti spočívající v domnělém nevypořádání odvolacích námitek ze strany žalovaného konstatuje, že žalovaný v projednávané věci rozhodoval jako prvostupňový, nikoli coby odvolací orgán, přičemž proti jeho rozhodnutí nebylo možné podat odvolání. Zároveň nelze přehlédnout, že se žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřil. Námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tudíž nejsou důvodné.

20. Soud se dále zabýval námitkami žalobce stran nedostatečně individuálního posouzení podmínky pro neudělení povolení k trvalému pobytu spočívající v důvodném nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
21. Podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo vnitra žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
22. Dále se na projednávanou věc vztahuje čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, podle něhož opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
23. Výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud, který v usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, konstatoval, že „[z]působ a meze použití opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje směrnice 2004/38/ES obecně zejm. ve svém čl. 27. Z odst. 2 daného ustanovení vyplývá, že taková opatření musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby, které musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“, přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotyčnou osobou nebo generální prevencí. Směrnice přitom ještě upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje.“ Rozšířený senát dospěl k závěru, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přiblížit ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“

24. Soud dále připomíná, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se ve výše citovaném usnesení zabýval výkladem pojmu „veřejný pořádek“ ve vztahu k § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který upravuje správní vyhoštění. Nejvyšší správní soud přitom ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že pojem „veřejný pořádek“ je tedy nutno vykládat a chápat v kontextu konkrétní právní úpravy a vycházet z účelu této úpravy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dále dospěl k závěru, že při výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ má být rovněž přihlíženo k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců, v nichž je pojem užit. Ačkoli § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a § 87k odst. 1 písm. b) téhož zákona stanoví podmínky pro přijetí opatření omezujícího právo volného pohybu cizince na území České republiky, tato dvě opatření mají odlišnou intenzitu. Zatímco vyhoštění představuje faktickou derogaci práva vstupu a pobytu na území České republiky, odepření práva trvalého pobytu se vztahuje pouze k dílčímu právu odvozenému od práva pobytu dle pobytové směrnice. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že intenzita zásahu státu do práv cizince se v obou případech liší natolik, že při výkladu § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nelze bez dalšího převzít úvahy rozšířeného senátu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, učiněné ve vztahu k § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2020, č. j. 8 Azs 147/2018-44, či ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112). Na tomto místě zdejší soud upozorňuje, že citované závěry vztahující se k § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců jsou použitelné na projednávanou věc, neboť dnešní znění § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců bylo před novelizací obsaženo právě v § 87k odst. 1 písm. b) téhož zákona.
25. Soud dále upozorňuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65. Nejvyšší správní soud uvedl, že se odlišují situace, kdy zákon o pobytu cizinců vyžaduje existenci důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a kdy požaduje aktuální narušení veřejného pořádku závažným způsobem. První situace se týká mimo jiné také § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a druhá § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Pro účely zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu tedy zákon o pobytu cizinců považuje za postačující existenci důvodného nebezpečí, že cizinec svým osobním, skutečným a aktuálním jednáním, které je pro případ odepření práva trvalého pobytu dostatečně závažné, naruší veřejný pořádek způsobem, který zakládá důvodné nebezpečí ze závažného narušení veřejného pořádku v budoucnu. Toto rozlišování je odůvodněno rozdílem v intenzitě omezujících opatření, která lze přijmout na základě § 87k odst. 1 písm. b) a § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Odepření práva trvalého pobytu lze považovat za opatření omezující volný pohyb osoby velmi nízkou intenzitou, neboť jím není samo o sobě dotčeno právo pobytu cizince na území České republiky a dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. Toto omezení přitom sleduje legitimní cíl (obecně zamezení tomu, aby osoba těžila z obcházení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

zákona, zneužívajícího či podvodného jednání), a je vzhledem k tomuto cíli přiměřené (cizinci budou odeprány pouze ty výhody, které zamýšlel získat svým jednáním v rozporu s veřejným pořádkem; ostatní výhody plynoucí např. z práva pobytu na území České republiky zůstávají nedotčena). Nejvyšší správní soud dále uvedl, že veřejný pořádek zahrnuje kromě norem právních také normy morální, sociální, politické, případně náboženské, přičemž pro naplnění dispozice § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců postačuje jejich porušení nižší intenzity, je-li dostatečně závažné ve vztahu k důsledkům plynoucím ze zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Takovým jednáním tak může být i nemorální jednání napadající sám účel zákona o pobytu cizinců, tedy i snaha o získání povolení k trvalému pobytu na základě účelově učiněného prohlášení o uznání otcovství.

26. Soud připouští, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „*předchozí protiprávní jednání žalobce ještě samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení má výhradně preventivní, nikoliv sankční charakter. Kriminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33). Ačkoli se uvedené závěry týkají udělení pobytového oprávnění v podobě přechodného pobytu, jsou podle názoru soudu použitelné i na projednávanou věc. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že je legitimním požadavkem na chování žadatele o trvalý pobyt, aby nevykazovalo relativně dlouhou dobu žádné excesy, ani ojedinělé. Při posuzování, zda je doba vedení řádného života dostatečná, pak správní orgány a soudy musí vycházet především ze závažnosti trestné činnosti, její četnosti, míry recidivy a celkové délky kriminální minulosti (srov. viz. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, č. 2835/2013 Sb. NSS, či ze dne 4. 9. 2020, č. j. 8 Azs 147/2018-44).
27. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal trestnou činnost žalobce spáchanou ve Francii a citoval relevantní judikaturu stran výkladu pojmů „*veřejný pořádek*“ a „*závažné narušení veřejného pořádku*“. Žalovaný upozornil na skutečnost, že žalobce páchal trestnou činnost na území Evropské unie, již je Česká republika součástí a byl odsouzen za několik trestných činů, přičemž se dopouštěl recidivy v době, kdy ještě nevykonal předchozí trest. Dříve uložené tresty tedy nevedly k nápravě žalobce. Žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že jednání žalobce představuje opakované závažné narušení veřejného pořádku. Žalovaný dále vyslovil domněnku, že si žalobce opatřuje příjmy k obživě nelegálním způsobem, čímž pokračuje v narušování veřejného pořádku, neboť jeho zdroj obživy svědčí o tom, že nevede na území České republiky dostatečně řádný život prokazující začlenění do společnosti. Žalovaný se podle názoru soudu zabýval případem žalobce dostatečně individualizovaně a konkrétně zdůvodnil, v čem spatřuje naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z napadeného rozhodnutí zároveň je zřejmé, že žalovaný nevycházel z pouhé skutečnosti, že byl žalobce v minulosti odsouzen pro trestný čin, ale zabýval se konkrétními okolnostmi případu. Soud proto nemohl přisvědčit tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí není postaveno na individuálním posouzení jeho chování. Závěry žalovaného nevykazují znaky generální prevence zapovězené čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, naopak je zřejmé, že z pobytové směrnice a na případ dopadající judikatury vycházel.
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

28. Soud se s výše uvedeným hodnocením žalovaného ztotožňuje. Skutečnost, že se žalobce trestné činnosti dopustil mimo území České republiky a zde žádnou trestnou činnost nespáchal, není pro danou věc relevantní. Zákon, pobytová směrnice ani relevantní judikatura nevyžadují, aby se cizinec dopustil jednání zakládajícího důvodné nebezpečí stran narušení veřejného pořádku na území státu, kde žádá o pobytové oprávnění, tj. v České republice. Jak již správně upozornil žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobce se dopustil trestné činnosti na území Evropské unie, již je Česká republika nedílnou součástí. Podstatná je skutečnost, že se žalobce daného jednání dopustil, což sám nepopřel, samotné místo spáchání není pro projednávanou věc rozhodné. Podle názoru soudu žalobce svou trestnou činnost do značné míry bagatelizuje, když uvedl, že zjevně nešlo o závažná protiprávní jednání. Pro naplnění podmínek § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není zapotřebí, aby jednání zakládající důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, naplňovalo znaky zvláště závažné trestné činnosti. Žalobce se navíc ve Francii dopustil recidivy krádeže s poškozením nebo zničením, recidivy podvodu, uvedení nepravdivého údaje ve správním dokumentu, používání nepravého státního dokumentu. Takové jednání podle názoru soudu nejen naplnilo znaky trestných činů dle francouzského právního řádu, ale i narušilo společenské normy a vypovídá o morálním profilu žalobce, který se evidentně snažil získat majetkový a jiný prospěch za každou cenu, tedy například odcizením movitých věcí, paděláním osvědčení o převodu vozidla, paděláním dokladů totožnosti atd. Žalobce se dále dopustil výše popsané urážky veřejného činitele – příslušníka vězeňské služby. Uvedené jednání soud považuje za závažné narušení morálních a společenských norem zakládající důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce. Podle názoru soudu nelze takové jednání omluvit afektem, jak v žalobě argumentoval žalobce. Pokud navíc z výše uvedené judikatury vyplývá, že jednáním narušujícím veřejný pořádek je i účelově učiněné prohlášení o uznání otcovství, tím spíše jím podle názoru soudu je majetková trestná činnost a urážka veřejného činitele.
29. Zároveň nelze přehlédnout, že se žalobce během poměrně krátké doby ve Francii dopustil hned několika skutků. Lze shrnout, že žalobce pobýval v České republice od roku 2016, v letech 2018 až 2019 se dopouštěl trestné činnosti ve Francii, z vězení byl propuštěn dne 18. 2. 2021, poté se vrátil do České republiky, mezitím jezdil do Polska a Ruska. Dne 27. 6. 2022, tedy cca 16 měsíců po návratu z vězení ve Francii, žalobce požádal o trvalý pobyt. Podle názoru soudu tedy žalobce celkem nepobývá v České republice dostatečně dlouhou dobu bez potíží se zákonem, nelze tedy dospět k závěru, že jeho jednání dlouho nevykazuje žádné excesy. Zároveň nelze souhlasit se žalobcem, že od jeho trestné činnosti uplynula dostatečně dlouhá doba pro závěr, že nebezpečí ze strany žalobce pro veřejný pořádek již není aktuální. Pokud žalobce argumentuje tím, že nyní veřejný pořádek nenarušuje, neboť již trestnou činnost nepáchá, pomíjí tím text a smysl zákona, neboť k zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu postačují důvody pro existenci důvodného nebezpečí, že by žadatel mohl narušit závažným způsobem veřejný pořádek a není zapotřebí, aby žadatel aktuálně páchal trestnou činnost.
30. Žalobce v podané žalobě rovněž rozporoval závěr žalovaného, že si opatřuje příjmy nelegálním způsobem. Lze souhlasit se žalobcem, že zákon o pobytu cizinců neukládá žadateli o pobytové oprávnění povinnost dokládat příjmy a žalobce skutečně během správního řízení o svých příjmech neodmítl hovořit, nýbrž je popsal, a to shodně jako jeho manželka. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nicméně neuvedl, že žalobce odmítl hovořit o svých příjmech, nýbrž dospěl k závěru, že žalobce nemá legální doložitelné příjmy k obživě, ze kterých by prováděl řádně zákonem stanovené odvody a daně. Z uvedeného žalovaný dovodil, že si žalobce prostředky k obživě opatřuje nelegálním způsobem, čímž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

pokračuje v narušování veřejného pořádku. Podle názoru soudu mají závěry žalovaného oporu ve správním spisu a vycházejí z výpovědi žalobce a jeho manželky, kteří nezávisle na sobě shodně uvedli, že žalobce v České republice oficiálně nepracuje, nemá uzavřenou pracovní smlouvu a nemá ani živnostenský list. Obživa žalobce spočívající v nákupu a prodeji ojetých automobilů je tedy nelegální. I tato skutečnost podle názoru soudu hovoří o nedostatečném respektu žalobce k právnímu řádu České republiky, neboť nelegální výdělečná činnost je jistě nežádoucím společenským jevem a závažným narušením veřejného pořádku.

31. K argumentaci žalobce, že zjištění žalovného o nelegálním příjmu žalobce je založeno na pouhých domněnkách a nikoli důkazech, soud uvádí, že sám žalobce (a rovněž jeho manželka) přiznal při své výpovědi, že nepracuje oficiálně, živí se nákupem a prodejem aut, která získává z Francie a prodává je v Čechách, dále jezdí i do Německa, kde se auta lépe prodávají. Žalobce ve své výpovědi dále uvedl, že průměrný čistý měsíční příjem z této činnosti je 1 500 až 2 000 EUR, přičemž některý měsíc si může vydělat i 3 000 EUR. Dle názoru soudu nelze těmito informacím od žalobce rozumět jinak, než že žalobce dlouhodobě neoprávněně podniká. Takové jednání představuje závažné narušení veřejného pořádku. Není přitom nezbytné, aby správní orgán musel mít konkrétní poznatky o tom, v jakém věcném a časovém rozsahu takto žalobce „podniká“, jaký prospěch tím získal atd. Takovéto informace by byly potřebné při posuzování, zda se žalobce dopustil přestupku provozování živnosti bez potřebného oprávnění dle § 61 odst. 3 živnostenského zákona či přímo trestného činu neoprávněného podnikání. Pro účely naplnění závažného narušení veřejného pořádku jsou však dle názoru soudu dostačující stávající zjištění žalovaného vyplývající z výpovědi žalobce a jeho manželky, kdy je zřejmé, že se jedná o soustavnou a dlouhodobou činnost vykonávanou žalobcem za účelem obživy. V této souvislosti soud konstatuje, že v případě žalobce nejenže existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný prostředek, což bylo legitimním důvodem pro nevyhovění jeho žádosti o udělení trvalého pobytu ve smyslu § 87k odst. 1 písm. a), nýbrž navíc žalobce nelegální obživou aktuálně přímo narušuje veřejný pořádek.
32. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
33. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
34. Soud nejprve upozorňuje, že zákon o pobytu cizinců výslovně neukládá správnímu orgánu povinnost při rozhodování o neudělení povolení k trvalému pobytu zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud nicméně ve své judikatuře dospěl k závěru, že skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně správnímu orgánu tuto povinnost nepředepisuje, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Zároveň však nelze opomenout, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

jednotlivce. Je tedy zřejmé, že povinnost zvážit přiměřenost dopadů každého rozhodnutí do těchto práv vyplývá přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29). Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že pokud cizinec v řízení namítne nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgán zabývat touto námitkou bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a výslovně vyžaduje či nikoli (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53). Tyto závěry jsou použitelné i na řízení o žádosti o pobytová oprávnění, u nichž zákon potřebu posouzení přiměřenosti rovněž explicitně neuvádí.

35. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2020, č. j. 8 Azs 147/2018-44, připomněl, že judikatura Evropského soudu pro lidská práva stanovila kritéria, která se mají při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince posuzovat, a to: a) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu; b) délku pobytu cizince v hostitelském státě; c) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; d) stěžovatelovu rodinnou situaci; e) počet nezletilých dětí a jejich věk; f) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen; g) rozsah a intenzitu vazeb na hostitelský stát; h) imigrační historii dotčených osob a i) věk a zdravotní stav dotčeného. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ačkoli byla tato kritéria primárně stanovena v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, jsou aplikovatelná i v souvislosti s rozhodnutím o zrušení povolení k pobytu nebo rozhodnutím o vydání povolení k pobytu.
36. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce není povinen vycestovat z území České republiky, a proto o dopadu rozhodnutí do jeho života zatím nelze hovořit. Žalovaný přesto přistoupil k posouzení přiměřenosti a uvedl, že zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu může být obecně jen výjimečně nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na přílehlavou judikaturu k dané otázce a na základě svých zjištění dospěl k závěru, že žalobci a jeho manželce nebrání nic v tom, aby Českou republiku společně opustili, jelikož zde nemají žádné závazky, pracovní, rodinné a společenské vazby. Soud se s závěry žalovaného stran přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ztotožňuje. Je zapotřebí zdůraznit, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že se obecně na hodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (srov. viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2023, č. j. 10 Azs 283/2022-39, či ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30). Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce chce v České republice žít a pracovat, udělat si živnostenský list. Žalobce ve správním řízení ovšem nijak netvrdil, z jakého důvodu by rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života a v podané žalobě argumentoval pouze skutečností, že je manželem občanky Evropské unie. Podle názoru soudu nelze přehlédnout, že manželka žalobce je občankou Polské republiky a dosud žila a pracovala právě v Polsku, kde má i dceru a rodiče. Její vazby na Českou republiku lze vyhodnotit stejně slabé jako vazby žalobce, který zde dosud příliš dlouhou dobu kontinuálně nepobýval, jak soud uvedl výše. Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do České republiky za svou tehdejší partnerkou, občankou České republiky, nicméně tento vztah již skončil. Žalobce zároveň nemá na území České republiky žádné děti ani jiné rodinné příslušníky. Soud s ohledem na výše uvedené neshledal, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

37. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
39. Soud dále rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. července 2024

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce